

zastavena. Musí býti zastavení každému poznatelné, toho však není, zůstane-li pouhým prohlášením zastavená věc na dále ve dlužníkově uschování. Odvolací soud správně při tom poukázal na nebezpečnost tohoto převodu, snadno zneužitelného ku předstírání smlouvy na oko, nebo k uvedení v omyl třetích bezelstných osob. Také by mohlo býti takto vzbuzeno klamné zdání o úvěrních schopnostech dlužníkůvých. Nelze pochybovati, že mohlo by býti způsobeno ohrožení úvěru důvěřivých osob zajišťovacím převodem vlastnictví, když by věci odevzdány byly pouhým, třetím osobám nepoznatelným prohlášením, stejně jako tomu je při zastavení věci bez odevzdání do držby. Nelze pochybovati, že když zákon zakazuje zřízení zástavního práva prohlášením, nemůže dopouštěti stejně povážlivě nabytí vlastnického práva ku zajišťovacímu účelu. Proto sluší považovati převod vlastnictví k zajištění podle §u 428 obč. zák. za nepřipustný, neboť to by bylo průlomem do zákonných ustanovení o veřejnosti zástavního práva.

Čís. 3702.

Pro věcné ručení nemovitosti za dávku z majetku (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) rozhodnou jest cena nemovitosti vyšetřená finančními úřady za účelem vyměření dávky ku dni 1. března 1919 a stav břemen k témuž dni, nikoli soudně vyšetřená cena v dražebním řízení a zadluženost v čase dražby.

V řízení o rozvrhu výtěžku exekučně prodané nemovitosti nelze proti dlužníku přisouditi útraty.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, R I 254/24.)

K rozvrhu výtěžku za nemovitost, prodanou v exekuční dražbě, přihlásil berní úřad v přednostním pořadí dávku z majetku 200 Kč. Soud první stolice dávky nepřikázal, rekursní soud usnesení potvrdil. Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu finanční prokuratury zrušil usnesení obou nižších soudů a přikázal prvému soudu, by po provedeném dalším šetření o nároku na přikázání dávky z majetku ku zaplacení z nejvyššího podání znova rozhodl. Útraty dovolacího rekursu finanční prokuratury nepřiznal.

Důvody:

Exekuční soud odmítl přikázati dávku z majetku 200 Kč berním úřadem přihlášenou, poněvadž není na prodané nemovitosti knihovně pojištěna. Toto odůvodnění přičí se zřejmě předpisu §u 62 zákona o dávce z majetku ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n., že dávka požívá na nemovitostech do částky, poměrně na ně připadající, avšak nejvýše do 30 percent zjištěné čisté hodnoty nemovitostí, zákoněho práva zástavního, jemuž přísluší přednost přede všemi na nemovitosti váznoucími právy a pohledávkami ze soukromoprávních neb zákonných titulů. Nelze však souhlasiti ani s odůvodněním rekursního soudu, který, poukazuje na doslov právě citovaného předpisu, jest toho

názoru, že v tomto případě, vzhledem k tomu, že břemena na prodaném domě, dne 7. června 1922 na 45.440 Kč odhadnutém, v den odhadu jeho cenu přesahovala, není tu čisté hodnoty nemovitosti, ze které by dávka z majetku mohla být vyměřena, a do jejichž 30 percent by mohla na nemovitosti váznouti. Dle §u 6 zákona o dávce z majetku jsou pro osobní i v ě c n o u povinnost k dávce jakož i výši dávkou povinného jmění rozhodny stav a hodnota dne 1. března 1919, při čemž cena nemovitostí určuje se samostatně dle zásad, v zákoně uvedených, úřady, dávku vyměřujícími. Nezáleží proto na ceně, vyšetřené soudním odhadem dne 7. června 1922, nýbrž rozhodnou jest cena, vyšetřená za účelem vyměření dávky z majetku úřady finančními ke dni 1. března 1919, a nerozhoduje předluženost, zjištěná při pozdější soudní dražbě, nýbrž stav břemen dne 1. března 1919. Měla-li dražbou prodaná nemovitost toho dne podle ceny při vyměrování dávky z majetku vyšetřené po srážce tehdejších knihovnických břemen, čistou hodnotu, vázne poměrný díl vyměření dávky na ní zákonným právem zástavním do 30% této čisté hodnoty bez ohledu na změny, které později nastaly v ceně a zatížení nemovitosti. Jest tudíž třeba vyšetřiti, jaká cena nemovitosti byla za účelem vyměření dávky z majetku zjištěna, jakou výši byla břemena dne 1. března 1919 na domě váznoucí uznána, a v jakém poměru byla vyšetřená čistá hodnota domu k celkovému majetku, načež teprve bude moci být rozhodnuto o tom, zda a do jaké míry přísluší přihlášené dávce z majetku 200 Kč na prodaném domě zákonné právo zástavní. Teprve až dotazem na berní správu budou uvedené okolnosti zjištěny, bude moci být o sporné otázce rozhodnuto, pročez musilo být rozvrhové usnesení v tomto směru zrušeno a nařízeno další šetření. Finanční prokuratura navrhuje přisouzení útrat dovolacího rekursu proti dlužníkovi. Nehledíc k tomu, že seznam útrat nebyl předložen (§ 54 c. ř. s.), nelze v rozvrhovém řízení přiřknouti útraty proti dlužníkovi, neboť tento přestal být přiklepem nemovitosti stranou a nemůže být řeči o nějakém jeho zavinění dle §u 41 c. ř. s. neb §u 74 ex. ř. Poukazuje se v té příčině na rozhodnutí ze dne 4. února 1913, kniha judikátů čís. 201.

Čís. 3703.

Stačí, když daně a poplatky, které do dne dražby ještě vyměřeny nebyly (býti nemohly), oznámí se exekučnímu soudu a uvedou na vědomost účastníkům takovým způsobem, aby k nim při dražbě a při rozhodnutí o odporu proti přiklepu mohlo být přihlíženo.

Poplatku z čisté pozůstalosti lze přiznati na vydražené nemovitosti zákonné právo zástavní jen tehdy, pokud nemovitost jest sama čistou pozůstalostní hodnotou a poplatek ten může být přikázán z nejvyššího podání jen tehdy, je-li vymáhající věřitel úplně kryt; poplatek nemovitostní však požívá přednostního pořadí přede všemi právy soukromými.

Útraty, vzniklé v rozvrhovém řízení, nelze vymáhajícímu věřiteli proti dlužníku přisouditi.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, R I 261/24.)